

ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

Էդիկ Մինասյան

ԱՐԻԱՍԻՐՏ ՀԱՅՈՒԿԻՆ

Բանալի բառեր - հայդուկային պայքար, արիասիրտ, հերոսուհի, քստմնելի ոճրագործություն, բարոյական հաղթանակ:

19-րդ դարավերջի հայոց ազատագրական շարժման տարիներին իր ազգի և կրոնի համար նահատակվելու պատրաստ գեղջկուհու պահվածքի ճանաչման և գնահատման, հայ կնոջ աներեր վճռականության լավագույն օրինակ է ցույց տվել Ղարսի գյուղապետ Միրոյի եղբոր աղջիկը՝ Գյուլիգարը:

1889 թվականին Տարոն աշխարհի Չխուր-Բուլանդի շրջանը սարսափելի օրեր էր ապրում քուրդ աշիրապետների ավազակային հարձակումների պատճառով: Այդ աշիրապետերը, խրախուսվելով թուրքական կառավարության կողմից, թալանի և ավերի էին ենթարկում Մուշի և հարակից շրջանների հայկական գյուղերը: Մասնավորապես Ղարս, Արտոնք, Վարդենիս և Առգավանքի գյուղերի հայությունը ծայրահեղ հուսահատության էր հասել դրացի քուրդ ավազակապետ Մուսա բեկի ոճրագործությունների պատճառով¹:

Մուսա բեկը հռչակավոր ավազակապետ Միրզա բեկի ավագ որդին էր: Նա իր ժամանակին սարսափի էր մատնել իր շրջանի քուրդ և հայ գյուղացիներին, շարունակ կռիվների մեջ էր իր սահմանակից քրդական աշիրեթների, մասնավորապես ամենոխերիմ թշնամիներից բլլըբքցիների հետ: Միրզա բեկի սպանությունից հետո որդին՝ Մուսա բեկը, որը հայտնի էր իր անգթություններով, մոտ 300 զինյալ քրդերի գլուխն անցած, անխնա կողոպտել և ավերել էր հայկական գյուղերը, անպատիժ կերպով սպանել էր իրեն անցանկալի մարդկանց, անլուր տանջանքների ենթարկել հայ գյուղացիներին՝ արատավորելով կանանց²:

Մուսա բեկի այս հրեշավոր արարքներին վերջ տալու նպատակով Ղարս գյուղի ռես (գյուղապետ) Միրոյի և Առգավանք գյուղի գյուղապետ Օհանի գլխավորությամբ հայ գյուղացիները ստիպված դիմել էին կառավարությանը, խնդրագրեր և հեռագրեր էին ուղարկել Բիթլիսի վալիին և Մուշի մյութասարիֆին³: Այս բողոքների հետևանքով կառավարությունը վերջապես ձերբակալել էր Մուսա բեկին և նրան բանտարկել Բիթլիսում: Սակայն երեք օր հետո Մուսա բեկն ազատ էր արձակվել իր բարեկամ, Բիթլիսի վալի Էդիեմ փաշայի շնորհիվ, որին 300 ոսկի կաշառք էր տվել: Արյունարբու գազանը, վրեժխնդիր լինելով, որոշել էր քարուքանդ անել հայկական գյուղերն ու սպանել պատասխանատու այն ռեսերին, որոնք բողոքել էին նրա դեմ: Ոճրագործին հաջողվել էր գյուղապետ Օհանին ողջ-ողջ հրկիզել, իսկ նրա ածխացած դիակը Բիթլիսի ճանապարհին էր դրել հետևյալ մակագրությամբ. «Ով որ Մուսա պեկի դեմ բողոքէ, այս վիճակին պիտի հասնի...»⁴:

Բազմաթիվ գյուղապետեր, այդ թվում՝ Ղարսի գյուղապետ Միրոն, կյանքի անվտանգության և ապահովության համար Մուշում էին բնակվում: Օհանի մարմինը տեղափոխվել էր Մուշ: Այստեղ ժողովուրդը դիմել էր հուզումների՝ հուղարկավորությունը վերածելով բողոքի ցույցի⁵: Այս դեպքերից մի քանի շաբաթ անց Մուսա բեկը 150 զին-

¹ Գևոնյան Ա. (Տեր-Կարապետյան), Գյուլիգար, Ե., 1992, էջ 5:

² Տե՛ս նույն տեղում, էջ 6:

³ Սասունի Կ., Յուշեր եւ վկայութիւններ, Պէյրուք, 1972, էջ 483:

⁴ Սասունի Կ., նշվ. աշխ., էջ 483:

⁵ Տե՛ս նույն տեղում, էջ 484-485:

վորներով կեսգիշերին մտել էր Ղարս գյուղ, որտեղ պահակների հետ փոքր ընդհարումներից հետո գրավել էր գյուղը:

Նրանց հաջողվել էր նախօրոք գաղտագողի գրավել եկեղեցին, որպեսզի հայերը զանգերը չհնչեցնեին՝ հարևան Վարդենիսի գյուղից օգնություն խնդրելու համար: Քրդական զինյալ խուժանը, մտնելով Ղարսի Միրոյի տունը, պահապաններից շատերի հետ հաշվեհարդար տեսնելուց հետո սպանել էր Միրոյի եղբորը՝ Աղաջանին՝ գեղեցկատես 14-ամյա Գյուլիզարի հորը, ինչպես նաև քեռի Մխոյին և տան երիտասարդ կտրիճներից ոմանց: Հայ դիմադրողները, վիրավորներին վերցնելով իրենց հետ, փախել էին: Քրդերը, մտնելով Միրոյի տուն, ամեն ինչ կողոպտել էին՝ առևանգելով Գյուլիզարին: Նրան տարել էին հետները և հանձնել Մուսա բեկին:

Մուսա բեկն իր զինյալ ուժերով բարձրացել էր Բռնաշենի լեռները, որտեղ գյուղեր ու բնակարաններ ուներ, այնտեղ էլ արգելափակել էին Գյուլիզարին: Շեյխերը անհարմար էին գտել այդ փոքրիկ աղջնակին կնության տալ Մուսաբեկին. որոշել և համոզել էին նրան, որ Գյուլիզարին ամուսնացնեն բեկի փոքր եղբոր՝ Ջազոյի հետ: Այդպես էլ արել էին⁶:

Այս երկու անօրեն դեպքերը ցնցեցին ամբողջ Տարոն աշխարհը: Մշո դաշտի բուլոր գյուղերը, միանալով բողոքին, շարժվեցին Պոլիս՝ անձամբ բողոքելով այս ավարառությունների դեմ: Տարոնի ամբողջ ժողովուրդը պահանջում էր դատի տալ ու բանտարկել Մուսա բեկին ոճրագործ արարքների համար: Հայոց ազգային առաջնորդարանը և Պոլիսի պատրիարքարանը տեր էին կանգնել այս դատին՝ համազգային քաղաքական բնույթ հաղորդելով նրան: Եվրոպական պետությունների դեսպանները ևս, ծանոթանալով խնդրին, միջամտել էին գործին՝ արձագանքելով առևանգման փաստին: Գյուլիզարին իսլամացնելով՝ շուրջ երեք ամիս ենթարկել էին չարչարանքների, սակայն հայուհին երբեք չէր կորցրել հույսը, կարողացել էր իր համարձակությամբ, վճռականությամբ ու արժանապատվությամբ լուր հասցնել մորն ու հարազատներին իր ողջության մասին:

Մուսա բեկի քստմնելի ոճրագործությունների, այդ թվում՝ Գյուլիզարի առևանգման փաստի դեմ տարոնահայության բողոքները հասան մինչև սուլթանի պալատ և Կ. Պոլիսի եվրոպական դիվանագետներին և վերջապես տվեցին իրենց դրական արդյունքները: 1889 թվականի հունիսին Մուսա բեկին հրավիրեցին Կ. Պոլիս: Այնտեղ հասնելուց երկու ամիս անց սկսվեց Մուսա բեկի դատավարությունը, որին ներկա էին ոչ միայն բազմաթիվ հայեր, այլ նաև Պոլիսի եվրոպական պետությունների ներկայացուցիչներ: Դատը, անձնական հանգամանքից դուրս գալով, ստացել էր ազգային երանգ: Թուրքական կառավարությունը աշխատում էր արդարացնել Մուսա բեկին՝ եվրոպական պետությունների ներկայացուցիչներին ցույց տալու համար, որ հայերը զրպարտիչներ էին:

Երեք ամիս շարունակ Գյուլիզարը առանձնացվել էր, ենթարկվել քրդերի ազդեցությանը, մահվան սպառնալիքներով նրան պարտադրել էին ընդունել իսլամական կրոնը: Կ. Պոլսից հրաման էր եկել Մուշի կառավարչին, որ Բիթլիսի դատարանը լսեր Գյուլիզարի առևանգման փաստը: Քրդական շեյխերի, Մուսա բեկի և եղբոր՝ Ջազոյի թելադրանքով Գյուլիզարը պետք է խոստովաներ, որ ինքը մահմեդական է, և իր կամքով է հեռացել տնից⁷:

Չնայած Մուշի և Բիթլիսի հայոց առաջնորդարանները, Մշո դաշտի ժողովուրդը ամեն ինչ անում էին Գյուլիզարին սատարելու հարցում, սակայն նրանք անգոր էին տեսնել աղջկան, քանի որ նա քրդերի արյունարբու առաջնորդներից Ջազոյի մոտ էր մնում, որը մահվան սպառնալիքներով անընդհատ սարսափեցնում էր նրան: Գյուլիզարը, լավ հասկանալով, որ իր խոստովանությունից է կախված Մուսա բեկի արյունառշտ արարքների զնահատականը, իսկական հերոս հայուհու նման էր պահում իրեն: Հերոսուհին, Մուսա բեկի հորեղբոր հսկողությամբ Բիթլիս փոխադրվելուց առաջ քաջ գիտե-

⁶ Տե՛ս նույն տեղում:

⁷ Սասունի Կ., ԳՂՎ. աշխ., էջ 486:

նալով, որ ուրիշ ելք չունի, քրդերին խոստացել էր, որ դատարանում ցուցմունք կտա, որ մահմեդական է, և ինքը կամովին է տանից հեռացել: Լինելով խելացի և քաջ հայուհի՝ Գյուլիզարը որոշել էր խորամանկել, որպեսզի քրդերը որևէ կասկած չունենային իր նկատմամբ: Նա հերթական քաջագործությամբ վերջին վայրկյանին է միայն հայտարարել իր հայ լինելու մասին՝ պատմելով Մուսա բեկի ոճրագործ արարքների մասին:

Բիթլիսի կուսակալը դատն այնպես էր կազմակերպել, որ հայոց առաջնորդարանը չկարողանար մասնակցել դատին: Միայն հրավիրվել էին Գյուլիզարի մայրը(այն էլ վերջին վայրկյանին) և Մուշում գտնվող հորեղբայր Միրոն, որը չէր կարողացել տեսնել նրան:

Կուսակալն ու շեյխերը, նաև Մուսա բեկի ազգականները խաբվել էին Գյուլիզարի զգուշավորությունից՝ մտածելով, որ Գյուլիզարը չէր փոխի իր նախօրոք տված խոստումը, մանավանդ երբ տեսել էին, որ նա նույնիսկ տեսակցության եկած մոր մոտ էր հայտարարում, որ ինքն արդեն թուրք է և իր կամքով է ամուսնացել: Միաժամանակ մորը հասկացնում էր, որ այլ կերպ չէր կարող վարվել թուրքական ամբոխի կողմից շենքը շրջապատելու պայմաններում:

Երբ դատական նիստի ժամանակ Գյուլիզարին դատավորը հարցրել է՝ մահմեդական ես, թե հայ, նա հուսահատ նայել է շուրջը և չտեսնելով ոչ մի հայի՝ հանկարծ լսել է մոր ճիչը, որը գալիս էր դատարանի դռնից: Նա պահանջել է դատավորից, որ մորը ներս թողնեն, որպեսզի նրա ներկայությամբ խոստովանություն անի: Երբ մայրը դատարան է մտել, Գյուլիզարը քաջությամբ գրկախառնվել է մոր հետ և լավ իմանալով, որ դատավորը կաշառված է քրդերի կողմից, հայտարարել է, որ ինքը հայ է և որ հայ էլ կմնա, որ իրեն Մուսա բեկը բռնությամբ է առևանգել⁸:

Կուսակալը ստիպված աղջկան հանձնել է հայերին: Թուրքական կատաղած ամբոխը, դատարանի առաջ հավաքվելով փորձել է սպանել Գյուլիզարին: Վերջինս, զորքի հրամանատարի և ոստիկանության պաշտպանության տակ, փոխադրվել է հայոց թաղ և հանձնվել առաջնորդարանին⁹: Քաջ ու անվախ հայուհու այս պահվածքով և դատարանի արդարացմամբ հայ ժողովուրդը տարավ բարոյական հաղթանակ՝ ազատելով Գյուլիզարին թուրք-քրդական ճիվաղների ձեռքից:

1889 թվականի հուլիսին Գուլիզարի տոհմը, Մուսա բեկից խուսափելով, տեղափոխվել էր Պոլիս: Գյուլիզարը արդարացվել էր, սակայն նույն թվականի դեկտեմբերի 5-ին թուրքական կաշառված դատարանն ազատ էր արձակել Մուսա բեկին՝ եղած ամբաստանությունները համարելով զրպարտանք: Չնայած Գյուլիզարը ազատված էր, բարոյական հաղթանակը հայությանն էր: Սակայն Մուսա բեկի ազատ արձակումը սպառնում էր հայության անվտանգությանը: Ահա թե ինչու հայ փաստաբանը դատի վերաքննություն է պահանջել: Վերաքննվող դատը տևել է երեք տարի, և միայն 1892 թվականի վերջին Մուսա բեկի արքորման վճիռ է կայացվել¹⁰:

Մուսա բեկին արքորեցին Մեքքա, քանի որ նրա կողմից կազմակերպված արյունահեղ դեպքերը միջազգային լայն արձագանք էին ստացել: Եվրոպական դեսպանությունների գոհացման համար նման վճիռ ընդունվեց:

Մուսա բեկի ոճրագործությունների քննությունը, որը 3-4 տարի շարունակ ավելորդ էր հայությանը Մշո դաշտից մինչև Պոլիս, ավարտվեց հայերի բարոյական հաղթանակով, որը, անշուշտ, պայմանավորված էր այլադավանությունը հրապարակորեն մերժող և իրեն ծնած ժողովրդի ծոցը վերադառնալու հայ հերոսուհի կնոջ՝ Գյուլիզարի քաջ ու անվախ, աներեր վճռականությամբ: Սակայն Մուսա բեկը ընդամենը մեկ տարի մնաց արքորավայրում, որից հետո «հաջի» տիտղոսով վերադառնալով Տարոն և նոր հանձնարարություններ ստանալով թուրքական կառավարությունից՝ սկսեց ավելի զգուշորեն գործել:

Հերոսուհի Գյուլիզարը 1892 թվականին ամուսնացավ Մշո դաշտի Խեյալյան գյուղի քահանայի որդի, Մուշի առաջնորդարանի քարտուղար, գրող և Օսմանյան խորհրդի

⁸ Գևորգյան Ա.. (Տեր-Կարապետյան), Գյուլիզար, Ե., 1992, էջ 78-79:

⁹ Գևորգյան Ա.. (Տեր-Կարապետյան), նշվ. աշխ., էջ 81-82:

¹⁰ Սասունի Կ., նշվ. աշխ., էջ 487:

անդամ Գեղամ Տեր-Կարապետյանի (Մշո Գեղամ) հետ: Այդ ամուսնությունը հանուն իր ազգի և կրոնի նահատակվելու պատրաստ հայուհու ըմբոստ պահվածքի ու հերոսության ճանաչումն ու գնահատումն էր:

1894 թվականին Մուսա բեկի հալածանքներից և հետապնդումներից ազատվելու համար Գեղամ Տեր-Կարապետյանն ու Գյուլիզարը տեղափոխվեցին Տիգրանակերտ, որտեղ Գեղամը զբաղվեց ուսուցչությամբ: Շուրջ չորս տարի այնտեղ մնալուց հետո նրանք վերադարձան Մուշ, որտեղ Գեղամը ստանձնեց Առաջնորդարանի քարտուղարության պաշտոնը: 1908 թվականին ընտրվեց Օսմանյան խորհրդարանի պատգամավոր և անմիջապես մեկնեց Պոլիս: 1915 թվականին հրաշքով փրկվեց:

Գեղամը մահացել է 1918 թվականին Պոլսում: Գյուլիզարը կարողացել էր աղջկա և տղայի հետ հեռանալ Փարիզ և այնտեղ բնակություն հաստատել: Սակայն վերջին տարիներին կուրացել էր, և նրա հուշերը գրի է առել աղջիկը՝ Արմենուհին:

Այսպիսով՝ հայդուկային պայքարին և ընդհանրապես հայոց ազատագրական պայքարին նվիրված հերոս հայուհիները, հատկապես մայրերը, իրենց հերոսական գործունեությամբ՝ սկսած զենք-զինամթերք տեղափոխելուց, վերջացրած երիտասարդներին հայրենասիրական գաղափարախոսության դաստիարակմամբ և զենքը ձեռքին անողոք թշնամու դեմ կռվելով՝ ապացուցեցին մի ճշմարտություն, որ հայ կինը միշտ էլ վտանգի պահին տղամարդու կողքին է:

Эдик Минасян, Отважная армянка,-В статье представлена история жизни и непоколебимая решимость армянки готовой жертвовать своей жизнью ради родины в годы освободительного движения армян в конце 19-го века. На примере Гюлизар показано что армянки не только самоотверженно сражались и часто героически погибали почти везде но и выступали как «воины справедливости» не боясь кровавой мечи врага. Гюлизар, дочь брата Миро, старосты села Харс, оставила поколениям имя настоящей преданной патриотки.

Edik Minasyan, The brave Armenian woman,-In the article the life and deeds of the Armenian woman and her readiness to sacrifice for her nation, as well as her firm resoluteness in the year of liberation movement of Armenians in the end of 19th century are presented. By the example of Gyulizar is shown that the Armenian women had not only fought courageously and selflessly everywhere, but acted also as soldiers of justice and truth, not fearing from the blooded sword of the enemy. Gyulizar, the cousin of Miro, the head of Ghars village, has left her name for generations as an image of a devoted patriot.